

KULTUR

KRITIK | DEBAT NAVNE

Mandag, i byen Cesena, skrev den prisbelønnede digter, forfatter, dramatiker og stifter af det indflydelsesrige Valdoca-teaterkompagni, Mariangela Gualtieri, et digt fra sin egen isolation, efter at Italien var blevet lukket ned af regeringen på grund af coronavirussen. Det bærer den skelsættende dato, 9. marts 2020, som titel og har siden spredt sig på internettet som billede på undtagelsestilstanden. Tirsdag læste 69-årige Gualtieri fra sit eget hjem digtet højt for sine landsmænd i national radio. Onsdag aften kom store dele af danskerne til at dele vilkår med italienerne, da statsminister Mette Frederiksen lukkede Danmark.

Nu ved vi, hvor trist det er at holde en meters afstand til hinanden

Niende marts to tusinde og tyve

af Mariangela Gualtieri

Det vil jeg sige dig:
Vi skulle være standset op.
Vi vidste det. Vi kunne alle mærke,
at vi var for hektiske
i vores fremfærd. Inde i tingene.
Helt ude af os selv.
Ryste hver en ting - udnytte den.

Vi skulle være standset op,
og vi kunne ikke.
Vi skulle have gjort det sammen.
Sætte farten ned.
Men vi kunne ikke.
Det var ikke menneskeligt muligt
at holde os tilbage.

Og da dette
var et fælles, udtalt ønske,
som en ubevidst vilje,
har vores art måske givet efter for det,
løsnet de lænker som skærmer
vores æt. Åbnet
de hemmeligste sprækker
og ladet det komme ind.
Det er måske grunden til, at det sprang
fra art til art - fra flagermusen til os.
Noget i os ville lukke helt op.
Måske, jeg ved ikke.

Nu er vi hjemme.

Der er noget forunderligt i det, der sker.
Og jeg tror, denne mærkelige tid rummer en rigdom.
Måske er den en gave.
Noget dyrebart. Hvis vi hjælper hinanden.
Der lyder et stærkt kald fra arten nu, og til arten
skal enhver henregne sig. Et skæbnefællesskab
holder os her. Vi vidste det. Men ikke godt nok.
Enten alle eller ingen.

Jorden er mægtig. I sandhed levende.
Jeg mærker den gøre sig tanker,
vi ikke kender.
Og det der sker? Vi må overveje,
om det er den, der bevæger alting.
Om den lov, der styrer universet,
om alt, hvad der sker,
er indbegrebet af den lov,
vi selv er underlagt - ganske som
hver stjerne - hver partikel i kosmos.

Hvad om mørkt stof var denne
altings sammenhæng i en livsglød,
med dødens natmand,
som kommer at bringe hver art i ligevægt.
Holde den inden for dens grænser, på plads,
styre den. Det er ikke os,
der har skabt himlen.

En vældig, ordløs stemme
byder os nu at blive hjemme, som de børn,
der er gået over stregen uden selv at forstå det
og nu hverken får kys eller kram.
Enhver midt i en opbremsning,
som fører os tilbage, måske til den sendrægtighed,
der tilhørte vores formødre og mødre.

Kigge mere op i himlen,
smøre en afdød ind i okker. For første gang bage
et brød. Nøje udforske et ansigt. Synge
et barn ganske stille i søvn. For første gang
holde en andens hånd i sin,
tydeligt mærke pagten. At vi er sammen.
En eneste organisme. Vi bærer hele arten
i os. I os selv frelser vi den.

Vi vil vende tilbage til denne berøring,
den ene hånd mod den anden,
den simple handling, der nu er os forbudt,
med en skærpet indsigt.
Mere opmærksomme, tror jeg.
Med mere nænsomme hænder vil vi tage fat på livet.
Nu ved vi, hvor trist det er
at holde en meters afstand til hinanden.

Brugt med tilladelse fra digteren og udgiveriet Doppiozero
Oversat til dansk: Lørenz Anzi Nielsen og Nikolaj Holtorf